

крайната си ожесточеностъ, а и съ енергията си, съ тази живостъ и изразителнотъ на тона, които рѣдко се срѣщатъ въ стиховетъ на Славейкова. Зачетемъ ли неговата проза, предъ насъ веднага възстава преди всичко духовитиятъ разказвачъ, който води оживена беседа така, че ние сякашъ виждаме изразителнитъ му жестове и мимика. Единъ характеренъ примѣръ: „Всѣка хубава нѣмкия, всѣки младъ нѣмецъ ги знае (думата е за пѣснитъ на Айхендорфа), и тѣ сякашъ сж радирани на тѣхнитъ бѣли-червени, дебелки, хубавки лица, които се смѣятъ ей-тъй, безъ да знаятъ и тѣ защо, малко глупавичко се смѣятъ, но благо и хубаво, — а синитъ имъ очи, очитъ на неизмамената, но нѣмаща нищо противъ да бжде измамена Гретхенъ, каточели чакатъ да ги поканите на разходка — довечера и до кжде срѣднощъ, нейде тамъ отвънъ градътъ, покрай гората, или въ гората: че тамъ е тѣй хубаво, и тѣй хубаво се върви изъ тъмнитъ алеи, двама подъ ржка... „Не могатъ да не направятъ впечатление тѣзи синтактични лжкатушения, които следватъ капризитъ на авторовата мисълъ, тѣзи каточели въ скоби поставени дяволити подмѣтания (едно отъ най-обикнатитъ срѣдства на Славейкова). Сякашъ виждате дяволититъ намигвания на автора, чувате пониженията на тона, за да се каже нѣщо по-тихо — каточели то не е дипъ за казване, — представяте си израз на лицето му, когато изрежда колоритнитъ качества на „нѣмкитъ“, мимиката, която се долавя въ израза „ей-тъй“, — жестътъ, съ който се сочи — „нейде тамъ...“ Дори и въ на-спокойното изложение се чувствува тази мимична изразителностъ на разказа: „Едно време, азъ често съмъ стоялъ подъ неговата сѣнка, тамъ на хълмътъ (и тука пълното члену-